

Buiten-bereik 2011

Het is mijn laatste dag aan zee. De wind waait door mijn haren. Met een vlug gebaar haal ik steeds wat haren bij mijn mond en ogen weg zodra de wind weer even vat op ze krijgt. Ze kriebelen en benemen het zicht op het verlaten strand en de golven, die juist vandaag nog nooit zo hoog en wild zijn geweest. Het weer, het strand, de zee: alles ziet en voelt vandaag precies zoals ik me nu voel. Het begon vanochtend.

Ik kon niet langer slapen en de lakens waren alweer verdraaid tot één grote prop door het vele woelen. Ik besloot uit bed te stappen om nog eenmaal de rust te kunnen voelen van het stand, de zilte geur waarvan ik zo was gaan houden. Na een snelle douche sprong ik in mijn kleren. Een verwassen spijkerbroek en een grote donkerblauwe slobbertrui. Ik had me niet kunnen bedenken dat het mijn lievelings-outfit zou gaan worden, samen met de warme stevige bruine wandellaarzen. Ik had ze al snel gekocht, aan het begin van mijn vakantie, in het dorp. Na één blik en eenmaal passen wist ik dat ik zónder die laarzen de winkel niet zou verlaten. Vanaf die dag heb ik ze gedragen en er al vele wandelingen, hier op het strand, mee gemaakt. Ik glimlachte om mezelf toen ik bedacht dat ik na elke wandeling bij terugkomst in het hotel braaf mijn voeten veegde aan de grote borstel, die naast de ingang stond, omdat ik niet met die zandstappers door het prachtige hotel wilde banjeren.

Vandaag ga ik dat niet doen. Vandaag wil ik zoveel mogelijk herinneringen meenemen aan de prachtige tijd hier aan de kust. Ik stap flink door en vind het heerlijk. Alleen maar genieten, proeven en voelen. Hoe anders was mijn eerste wandeling hier op het strand. Ik was alleen maar bezig met wie ik nog moest bellen, mailen en pingen.

Worstelend probeerde ik afstand te nemen van alles, maar dat lukte niet omdat mijn Blackberry weer begon te zoemen. Ik keek op het scherm, opende de mailbox en zag "belangrijk" staan. Het mailtje was van mijn baas en vluchtig las ik de tekst. Of ik dat belangrijke verslag al gelezen had, wat ik hem beloofd had om tijdens mijn reis door te nemen. Ik wilde antwoorden dat het niet gelukt was, omdat de ontvangst meer dan belabberd was en het beeld van mijn Blackberry steeds verdween. Alleen, voordat ik dat kon doen, hoorde ik aan de piep dat ik een sms had. Snel opende ik het bericht en las de vraag van mijn zus. Ik ben de ceremoniemeester van haar bruiloft en ze wilde graag dat ik haar belde om nog wat belangrijke details door te nemen, omdat ze anders echt bang was dat de bruiloft op een ramp zou uitlopen. Eerst mijn baas mailen en dan mijn zus bellen, dacht ik gehaast en dan zou ik gaan genieten van mijn wandeling. Maar mijn aandacht werd weer afgeleid doordat ik op mijn beeldscherm zag dat ik één gemiste oproep had. Snel drukte ik op gemiste oproepen en zag dat er een bericht was achtergelaten. Ik luisterde het af en fronste mijn wenkbrauwen bij het horen van mijn vaders stem. Hij sprak vriendelijk, maar gehaast, en zei dat het hem een goed idee leek dat ik tijdens mijn vakantie over zijn voorstel nadacht om bij hem in het bedrijf te komen werken. Hij had altijd hard voor de zaak gewerkt, voor ons, maar was ook de jongste niet meer. Mijn zus was topadvocate en kon haar baan niet zomaar opgeven. Of ik erover na wilde denken. Hij eindigde het bericht met de woorden dat hij zich verheugde op mijn antwoord. Ik slikte een brok in mijn keel weg en snapte niet goed waar die vandaan kwam. Op de achtergrond hoorde ik wat geluiden, die leken op de stem van mijn moeder. Ik zuchtte en wilde antwoord geven, maar besepte toen ik begon te praten, dat ik het tegen mijn eigen voicemailbox had. De stem vroeg monotoon of ik de oproep nog eens wilde horen en of ik deze wilde bewaren. Ik besloot het bericht te bewaren en wilde afsluiten, toen de

stem verder sprak en mededeelde dat ik nog een bericht had staan. Het was mijn moeder die eerst mopperde dat ze nog zó tegen mijn vader had gezegd dat ze ook nog wat wilde zeggen. Ik hoorde haar nog eens geïrriteerd zuchten, waarna ze van wal stak. Ze had, ondanks dat ze begreep dat ik het niet zo zag zitten, toch de zoon van haar vriendin van de bridgeclub gevraagd om te komen eten. Ze dacht echt dat hij een prima match voor mij was en ik wat meer mijn best moest doen voor alle moeite die zij steeds deed om voor mij een geschikte partner te vinden. Ik mocht dan ook absoluut niet vergeten dat ik toch ook al vierendertig was en mijn biologische klok van tiktak tiktak deed. Ze had laatst nog een artikel gelezen over hoeveel vrouwen verdriet hadden van het feit dat ze te lang gewacht hadden met het krijgen van een kindje. Het etentje, besloot ze haar verhaal, was direct na mijn vakantie en het was dus wel handig dat ik in een boetiekje, die ze daar vast wel zouden hebben, nog even keek naar een leuk jurkje. Ik draaide met mijn ogen en trok een kinderachtig gezicht naar de telefoon, alsof mijn moeder het kon zien. Ik zuchtte en sloot even mijn ogen. Ik voelde hoofdpijn opkomen en vroeg me af wat ik verkeerd had gezegd de laatste keer, toen ik vriendelijk had geprobeerd duidelijk te maken dat ik niet op die etentjes zat te wachten. Ik wist even niet wat ik met dit berichtje van mijn moeder moest. Veel tijd om daarover na te denken kreeg ik niet, want ik werd gepingd. Het was mijn vriendinnengroepje. Ze hadden al een paar uur niets op Twitter van mij vernomen en vroegen of ik direct een tweet wilde achterlaten, wat ik aan het doen was, want zij hadden geen vakantie en wilden graag met me meegenieten. Ook kreeg ik nog even het verzoek of ik twee dagen eerder kon thuiskomen, want het geplande etentje, waarvan ik gevraagd had of het verzet kon worden, ging toch door. Een andere datum was er op korte termijn niet en iedereen had er al op gerekend dat het bij mij zou zijn, omdat ik aan de beurt was. Twee dagen eerder komen was toch niet zo erg, pingde een andere vriendin van het groepje, want met vier weken vrij konden er toch wel twee dagen vanaf? Wat zou ik antwoorden. Die datum van het etentje stond er eerder dan mijn vakantie, en het was waar dat ik dan al bijna vier weken had kunnen genieten van mijn vakantie en zij al die tijd niet. Ik besloot direct te antwoorden en toe te stemmen, dan was dat probleem ook weer de wereld uit, maar toen ging mijn telefoon over. Het was mijn collegaatje. In paniek begon ze een heel verhaal. Ze waren met een belangrijke nota bezig en ze kwamen er niet uit. Ze lepelde een hele reeks cijfers op en ik hoorde direct waar het manco zat. Toch liet ik haar uitpraten en panieken, omdat ik er niet tussen kwam. Zodra ze even haar mond hield, gaf ik haar het antwoord. Ik hoorde mijn collegaatje opgelucht zuchten. Ze meldde nog even snel dat ik een bofkont was met vier weken vakantie en dat ze, als ze aan de tweede nota ging beginnen, wel weer even zou bellen voor een extra check. De verbinding werd verbroken voordat ik nog iets kon zeggen. Ik was blij dat ik haar had kunnen helpen, maar toch voelde ik een rare druk in mijn buik, terwijl ik daar stond met mijn Blackberry in mijn hand. Ik liep hier op het strand en hoorde te genieten, maar dat lukte me niet. Het strand hoorde toch rust te geven? De perfecte plaats om tot jezelf te komen? Had ik dan toch voor die reis moeten kiezen waar je een week als een Boeddha op een berg kon zitten, of de ultieme uitdaging aanging en een maand lang als een non leefde in een klooster? Ik merkte dat ik ondanks die vele gedachtes in mijn hoofd wiebelde met mijn tenen. Het jeukte en ik keek naar mijn schoenen. Het waren ook geen handige schoenen voor op het strand. Er zat nu al zo veel zand in mijn sokken, dat ik ze beter kon uittrekken. Net toen ik dat wilde doen, botste er iets tegen mijn benen en voordat ik er erg in had, lag ik languit in het zand. Verdorie, dacht ik nog. Nu zat ik helemáál onder dat kriebelige zand. Toen keek ik verschrikt om me heen en zag hem daar in het zand liggen. Mijn Blackberry! Ik pakte hem en vreesde voor het ergste. Ook hij zat onder het zand. Ik blies en schudde en zag dat mijn vrees bewaarheid werd. Stuk, over, uit, niets meer. Plotseling stak iemand zijn hand naar mij uit. Ik keek omhoog en mijn blik ving een paar bruine warme ogen in een door de wind en de zon verweerd gezicht, bruine haren in wilde lokken rondom zijn hoofd, in de war gebracht door de wind. Stevige handen die wat ruw voelden, maar mij voorzichtig overeind trokken. 'Sorry, gaat het?' vroeg hij vriendelijk. Ik knikte en wist even niets uit te brengen door een niet verklaarbaar bijzonder gevoel. Zijn stem klonk vriendelijk en kalm. Ik trok mijn hand snel uit de zijne omdat ik me realiseerde dat ik ze nog steeds allebei vasthield. 'Ja, dank je wel,' antwoordde ik en keek van hem naar de zwart-witte stuiterbal die maar om ons heen bleef springen en vrolijk door blaftte. 'Kees zegt ook sorry,' en de man keek daarbij zo serieus dat hij het echt leekt te menen. Waarom wist ik niet, maar er trok iets in mijn mondhoeken, het prikkelde in mijn

wangen, ik voelde de ontspanning bij mijn ogen en er verscheen daardoor bij mij een glimlach die over ging in een hartelijke schaterlach en ik schrok van mezelf hoe lekker die lach voelde. Hij lachte terug en weer kreeg ik dat bijzondere gevoel door de blik in zijn ogen. 'Wil je een stukje met ons meelopen?' Ik bleef even stil, verbaasd door zijn spontane uitnodiging. Voordat ik daarover kon nadenken, hoorde ik mezelf bevestigend antwoorden. 'De eerste dag aan zee?' 'Ja,' antwoordde ik. Ik vroeg tijdens die wandeling of ik ergens mijn Blackberry kon laten maken. Alleen al door de pretlichtjes die in zijn ogen verschenen, kon ik het antwoord wel raden. Ik besloot later uit te zoeken welke reis ik moest gaan maken om dit allemaal te regelen en eerst te gaan genieten van de wandeling tijdens mijn eerste dag aan zee.

Nu loop ik hier in de vroege ochtend op het strand, op blote voeten, genietend van het zand dat tussen mijn tenen door glijdt en stel mezelf de vraag of het mogelijk is om in zo'n korte tijd van iemand te gaan houden. Ik durf er met niemand over te praten, omdat ik eigenlijk al weet dat niemand het zal begrijpen. Ook kan ik er met niemand over praten omdat mijn Blackberry nog steeds stuk is. Dat laatste houdt mij ook bezig, maar dan anders dan op de eerste dag van mijn verblijf hier. Mijn hoofd is leeg en licht. De druk is weg en mijn buik voelt aan als zwevende veertjes. De brok in mijn keel is ook weg en in plaats daarvan borrelen er zingende geluidjes naar boven die voorzichtig aan mijn lippen ontglippen. Het is een bevrijding om even niet constant met dat apparaat, met die agenda, met dat piepende, zoemende, tikkende ding op pad te zijn. Vanuit een gezellige bar heb ik met een "gewone" telefoon, waar zelfs nog een draaisnoer aanhing, naar het thuisfront gebeld. Ik heb heel stoer, wetende dat ze toch niet thuis waren, het antwoordapparaat van mijn ouders ingesproken. Ik meldde dat alles goed was, mijn Blackberry stuk was en ik voorlopig even niet bereikbaar zou zijn. Maar er is nog iets en daar probeer ik nu al lopende antwoord op te krijgen. Ik moet denken aan gisteren.

We namen afscheid van elkaar en zonder dat hij de woorden hardop uitsprak, weet ik dat hij wilde dat ik bleef en dan niet voor nog een paar weken, maar voor altijd. Hij vroeg het niet, al stonden zijn altijd warme en vriendelijke ogen nu ernstig en verdrietig. Hij liet de keus aan mij zonder dwang, zonder smeken. Ik wilde wel, maar durfde de stap niet te maken. Thuis had ik toch alles? Dit houden van hoorde toch bij het vakantiegevoel en zou straks toch over zijn wanneer ik weer thuis was? Het woordje thuis klonk mij steeds vreemder in de oren en al hield ik zielsveel van de mensen die ik daar kende en altijd bij mijn leven gehoord hadden, toch wist ik dat ik naar een ontbrekend puzzelstukje zocht dat mij het antwoord zou geven.

Ik vis een elastiekje uit mijn broekzak en maak een slordige staart, zodat ik nu geen last meer heb van de kriebelende haren. Het voelt alsof ik op een soort teken wacht om de juiste beslissing te kunnen nemen. Ik doe mijn rugzak af en grabbel daarin totdat ik het rechthoekige koude ding voel. Ik pak hem eruit, druk automatisch op het aan-knopje en weet dat ik tevergeefs aan het wachten ben totdat hij aanspringt. Dan knipper ik verbaasd met mijn ogen en zie het schermpje oplichten. Meteen begint er van alles te piepen, te zoemen en te trillen. De berichtjes, mailtjes stromen binnen en ook de mededelingen dat er oproepen zijn gemist en vele berichten zijn ingesproken. Net op het moment dat ik me bedenk wat ik met al die berichten en mededelingen moet, lig ik languit in het zand. Voor mijn neus op ooghoogte staat een zwart-wit gevaarte en met zijn natte neus raakt hij de mijne. Ik knipper verbaasd met mijn ogen en een lach verschijnt op mijn gezicht. Mijn hart maakt een verwachtingsvol sprongetje als het baasje van de hond verschijnt. Zijn warme bruine ogen kijken me liefdevol aan. 'Sorry, gaat het?' vraagt hij. 'Ja, dank je wel,' antwoord ik. Nog steeds kijkt hij naar me en ik blijf naar hem kijken en dan voel ik eindelijk het antwoord waar ik naar zoek. Hij kijkt naar me. Hij kijkt echt naar me. Hij ziet wie ik ben en wat ik wil zijn. Dat ik een verwassen spijkerbroek draag, een donkerblauwe slobbertrui en dat mijn haar slordig in een elastiekje zit, maakt hem niet uit. Hij ziet mij, wil mij en houdt van mij. 'Wil je een stukje met ons meelopen?' vraagt hij. Ik kijk van hem naar mijn Blackberry, die nog steeds paniekerige en alarmerende geluidjes geeft. 'Ja,' antwoord ik dan en stevige ruwe

handen helpen me voorzichtig overeind. 'Je eerste dag aan zee?' Weer voel ik die glimlach, een grijns opkomen die over mijn hele gezicht straalt. Mijn hand glijdt in die van hem en samen lopen we verder. 'Ja,' en een zucht van geluk ontsnapt aan mijn keel. 'Mijn eerste échte dag aan zee.'